

ΠΕΡΙΒΕΤΑΙΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατά την επιστροφή της βασιλικής συνοδείας της βασιλικής συνοδείας, μόλις εληπίσσαν στο σπίτι του Διονυσίου Γενναίου, ο λοχαγός σταμάτησε Εκκλητικός. Η ώραία κατοικία του φίλου τον είχε γίνει αγνώστη. Τα παραθύροφύλλα ήταν βγαλμένα, η πόρτες οπασμένες, και τα περισσότερα έπιπλα καμμένα!

Ο Ρολάνδος δεν άργησε να καταλάβη ότι η καταστροφή αυτή άφειλετο άποκλειστικά στους Ουγενότους. Δεν μπορούσε όμως να εξήγηση γιά ποιά λόγο βρισκόνταν εκεί πλήθος εργατών, οι όποιοι προσπαθούσαν να τό επιδιορθώσουν. Τό παιδί του Γενναίου έλειπε πειιά στη Σκωτία και δεν ύπήρχε καμμιά πιθανότης να γυρίση στο σπίτι των γονέων του.

Ένώ έκανε τις σκέψεις αυτές, ο Φερουιλιάκ ελδε να βγαίνει μέσα από τό σπίτι ο Ροβέρτος Κέρ, ό όποιος ελληπίσσε κ' εξαφάνησε τον Έρξοίω Μοντιμωροσού, μέ μεγάλω οεδασμό.

Ο νεαρός δούξ άλλαξε άμέσως έμφραση κ' ό λοχαγός γύρισε άλλοθι τό πρόσωπό του μέ άηθία. 'Αλλά, ένώ κινούσαν να φύγουν, ό Ροβέρτος τους έσταμάτησε λέγοντας προς τόν δούκα :

—'Εκλαμψρότατε, βλέπω μέ λήθη μου ότι έξακολουθετε να ελσθε ώργισμένω εναντίον μου. Φωαρώ λοιπόν ύποχρεώσι μου να σας εξήγησω την χρεσινή διαγωγή μου.

—Κάθε εξήγησις περιττεύει, άπάντησε ό δούξ μέ ψυχρότητα. Έάν έχης συνείδηση, κύτταζε να τα κανονίσης μαζί της.

—Έν τούτοις αυτά που θα σας πω σας ένδιαφέρουν περισσότερο άπ' όσω νομίζετε.

—Λέγε λοιπόν, αλλά σύντομα.

—Πρέπει να ξέρετε, πρώτα-πρώτα, ότι ένώ έκτελώ διαταγας άνωτερου και δεν ένω τό δικαίωμα να παρακούσω σ' αυτές. Ο πατέρας σας θεωρούσε τόν κόμητα Κανδάλ έκπινδύνω έχθρο του, γιά λόγους τους όποιους άγνωθ και τους όποιους ίσως μάθετε σεϊς αργότερα. Έπρεπε λοιπόν ν' άρνησθώ από τό πρόσωπο της γής, μέ κάθε τρόπο. Άστε δεν είνθύνωω καθόλου ένώ γι' αυτή την τραγική λήσι, ποιά έσφράγισε τις τελευταίεσ περιπέτειεσ. Φαίνεται όμως ότι ό δυστυχισμένωσ ό κόμησ ήταν καταδικασμένωσ από τη μοίρα και δεν μπορούσε ν' άποφυγή τό πεπρωμένο του. Προσθέτω, τέλος, ότι τό σώμα του άναπαύεται σε μέρος πολύ τιμητικό γιά έναν Ουγενότω...

—Και τό σώμα της γυναίκας του; ρώτησε ό δούξ.

—Δεν μπορούσαμε να τό βρούμε, εκλαμψρότατε. Φαίνεται ότι τό εξαφάνισαν τα έξαγρωμένα πλάθη των Ουγενότων, κατά την ληληλασία του σπιτιού.

—Ίσως νάνα ένσι, όπως τό λέξ.

—Βλέπω ότι ό εκλαμψρότατοσ παραδέχεται τις εξηγήσεις μου. Να έλιπίω λοιπόν ότι μοι συγχωρεί τη διαγωγή, τώρα που έμαθε την πραγματική αλήθεια;

—Δεν ένω να σου συγχωρήσω τίποτε, άπάντησε ξηρά ό δούξ, διότι δεν είμαι καητήσ των πράξεών σου.

Και χωρίς να περιμένη περισσότερεσ εξηγήσεισ, ό Έρξοίκω Μοντιμωροσού έξακολούθησε τό δρόμο του μαζί μέ τό Ρολάνδο.

—Μου έπιτρέψετε να σας άπειθύνω μέ έρώτηση, κύριε; ρώτησε ό λοχαγός όταν έπροχώρησαν άρκετά.

—Πολύ ευχαρίστωσ.

—Τί σκέπτεσθε γι' αυτόν τόν κακοήθη γοαμματέα;

—Δεν ένω τό δικαίωμα να σας άπαντήσω.

—Γιά ποιά λόγο;

—Γιατί δεν πρέπει ποτέ ό γυώσ να λήν κακό γιά τόν πατέρα του...

Ο Ρολάνδοσ άντελήφθη τη βαθύτερη σημασία της άτοκρίσεωσ και δεν έπέμεινε περισσώτερο.

Η πρώτη φροντίδα του λοχαγού, μετά την επιστροφή του στο Παρίσι, ήταν να παρουσιασθώ στην αντιβασιλεία, σύμφωνα μέ την έντολή που είχε λάβει από την ίδια. Ο Ρολάνδοσ άπάντησε σ' όλες τις έρωτήσεις της Ακατερίνης τόν Μεδίκων μέ άρετη ειλικρίνεια, αλλά και έπιτηδειότητα συγχρόνωσ. Τόσω εχθρασθήθηκε μάλιστα η Ακατερίνη από τις πληροφορίες που της έδωσε, ώστε, όταν έφυγε, του έγάρωσε ένα βαρύνωω δαχτυλίδι, στολισμένω μ' ένα διαμάντι πολυτελείας...

Επί άρκετό χρονικό διάστημα κανέναν δεν άκουσε να γίνεται λόγωσ γιά τόν Προφήτη, τόν Ίωάννη Βιλανδρό. Τί είχε άτογίνει άραγε τό μυστηριώδεσ αυτό πρόσωπο; Κανέναν δεν ήξερε.

Μιά μέρα ό Ρολάνδοσ Φερουιλιάκ έκαμε λόγο γι' αυτόν στον δούκα Δαμβιλ, τό γυώ του Κωντοσταύλου, ό όποιωσ έδειξε επίσης τό ίδιο ένδιαφέρον, αλλά αμολόγησε ότι δεν θα μπορούσε να τόν βοηθήση καθόλου έφόσον έξοδσε ό πατέρας του.

Άσάτωσ, και ένά άλλο πρόσωπο της ιστορίας είχε γυίει άφαντο, Ο Ουγολίνωσ.

Ο λοχαγός έμαθε μία μέρα ότι ό καμτοურησ κατοικούσε σε μία μικρή καλύβα κοντά στο δάσωσ της Έκουίνης και πήγε μία μέρα να τόν δώ.

Υστερα από πολλές κουβέντεσ και εξηγήσεισ, ό Ρολάνδοσ ρώτησε τόν καμτοურησ:

—Δεν μοι λέξ, Ουγολίνε, είδεσ πραγματικά τόν δολοφόνο του μαχησίω Βάζα, ή μήπωσ άπατήθηκεσ;

—Είδα μέ τα μάτια μου τό άνάστημα του, τό πόδι του, άκουσα τη φωνή του...

—Και λοιπόν;

—Ξέρεις καλά ότι έγγελάστρα από κάποιω τραχία έξωτερική όμοιότητα και τόν πέρασω γιά τόν δίστυχο κόμητα Κανδάλ...

—Τώρα όμως τί γνώμη έχεις επί του προσκειμένου;

—Ξέρω κ' ένώ τί να πώ... Θέλεις ν' άκούσης κάτι έμπιστευτικό;

—Λέγε.

—Μπορεί νάνα δολοφόνοσ του Βάζα ό γραμματέωσ του Κωντοσταύλου;

—Μοιάζει λοιπόν, αλήθεια, ό Ροβέρτοσ Κέρ στο άνάστημα και στη φωνή μέ τόν πρώτο άπ' τούδ δώδ προαπωδοφόροσ που είδεσ; ρώτησε κατάπληκτοσ ό λοχαγός.

—Απαράλλαγμα! Άλλά τί τα θέλετε, λοχαγέ... Είνε πολύ παρόμοιη ή ύποψία αυτή.

—Και γιατί, παρακαλώ;

—Γιατί δεν σκοτώνει κανείσ έναν άνθρωπο, χωρίς λόγο. Τί συμφρον είχε ό Ροβέρτοσ Κέρ να φωνεύθώ τό γέρο Βάζα;

Ο λοχαγός δεν άπάντησε, γιατί ήταν βυθισμένωσ σε σκέψεισ.

—Άλλωστε, έξακολούθησε ό νάνωσ, ό γραμματέωσ του Κωντοσταύλου έννε άξιοσέβαστο πρόσωπο κ' ένώ είμαι ύποχρεωμένωσ άπέναντί του.

—Εού;

—Μάλιστα. Αυτόσ μοι χάρισε τό σπιτάκι όπου κάθωμαι τώρα.

—Μέ ποιά δικαίωμα σου τό δώρησε; Μήπωσ ήταν δικό του;

—Φυσικά ήταν δικό του μαζί μέ δλο αυτό τό τμήμα του δάσωσ. Έξεδόθη μάλιστα βασιλικώ διάταγμα, διά του όποιου περιήλθαν υπό την κατοχή του γραμματέωσ όλα τα κτήματα όσα είχε στην Έκουίνη ό κόμησ Κανδάλ, ό αρετικώσ, ό άποστάτησ!

Ο Ρολάνδοσ δεν μπόρεσε να συγχράτηση σ' αυτά τα λόγια μία χειρονομία φρίκησ.

—Άστε λοιπόν, φώναξε, ό κακοήγοσ αυτόσ ελιούτισε από την περιουσία του θύματόσ του! Γιατί δεν τόν έντινω ένώ, ό άθλιωσ, τότε που τόν βαστούσα σφιχτά άπ' τό λαμό, μέσα στο ίδιο σπίτι όπου σημάρα κάνει τόν άφέντη! Τί βλάκασ που ήμουν, αλήθεια, και κρατήθηκα!...

Σέ λίγο πρόσθεσε δυνατά:

—Ομοιωγείσ λοιπόν, Ουγολίνε, ότι σέβασα τόν Ροβέρτο;

—Φυσικά, άφού έννε εσεργέτης μου. Έν τούτοις όμως σέβωμαι κ' εσάσ, κύριε λοχαγέ!

—Τό ίδιο μ' αυτόν;

—Σχεδόν τό ίδιο, άν και δεν μοι χαρίζατε τίποτε...

Ο λοχαγός γέλασε μέ κάποια πίκρα κ' άπομακρύνθηκε γρήγορα, σκεπτικός, μοιμοιριζόντασ:

—Πρέπει να μάθω... Πρέπει να έκδικηθώ... (Άκολουθεί)

